

Johanna tunnetaan
@jovelan_johanna
-Instagram-tilistä ja
Jovelan Talopäiväkirja
-blogista. Hänen ja
valokuvaaja Annabelle
Antaksen kirja "Van-
hassa talossa – kohti
omavaraisempaa elä-
mää" julkaistiin syk-
syllä. "Kun itse lähdin
tälle tielle, olisin kai-
vannut vertaistukea ja
inspiraatiota."

”Olisimmepa uskaltaneet aiemmin”

Johanna ja Veikko kyllästyivät tasaiseen arkeen ja muuttivat vieraalle paikkakunnalle taloon, jossa ei ole vesijohtoja eikä viemäreitä. Siellä elämä tuntuu helpolta.

TEKSTI **ELINA KILPINEN** KUVAT **ANNABELLA ANTAS**

Perinteisillä paperitapeteilla tapetoituissa huoneissa on leveät lankkulattiat. Sisustuksessa on yhdistelty uusia ja vanhoja kalusteita, salin nurkassa seisoo kakluuni. **Johanna Merisen ja Veikko Parviaisen** kodissa kaikki näyttää ensisilmäyksellä olevan, kuten missä tahansa pienteetillä remontoituissa ja rakkaudella sisustetuissa vanhassa hirsitalokodissa.

Mutta muutama asia on toisin.

Kun Johanna tai Veikko pesevät kädet tai tiskaavat, on käytetty pesuvesi kannettava ulos. Viemäriä ei ole, ei myöskään juoksevaa vettä, sähköhellää tai tiskikonetta. Ruoka valmistuu puuliedellä, vesi haetaan kaivosta. Vesivessan sijaan kotona on erotteleva käymälä. Isommat pesut hoituvat pihasaunassa.

Koti on Johannan ja Veikon unelmien täyttymys.

”Emme elä askeettisesti, vaikka niin helposti ajattellaan. Meillä on ihan tavallinen koti, jossa jotkut asiat vain tehdään vähän eri tavalla”, Johanna toteaa.

TAHDON ASIA

Sähköt ja katto riittävät

MARRASKUU OLI imenyt maisemasta kaiken luonnonvalon. Pääkaupunkiseudun märkää pimeyttä täplittivät vain kaupungin keinovalot. Johanna nojasi päätään ruuhkabussin ikkunaan, katsoi ulkona kiirehtiviä ihmisiä ja päätti: tarvitsen elämänmuutoksen.

”Muistan aivan selvästi tuon hetken reilut kymmenen vuotta sitten. Olin täysin pitkästynyt elämään, joka toistaa samaa rataa: Menet töihin, tulet kotiin, muutama tunti kotona ennen nukkumaanmenoa. Välissä viikonloppu ja taas sama alusta.”

Johanna ja Veikko olivat neljissäkymmenissä. Opiskelut oli hoidettu hyvän aikaa sitten. Oli hankittu työpaikat ja koti kerrostalosta. Oli menty naimisiin ja matkusteltu.

”Arki ei enää antanut mitään uutta. Rupesimme

miettimään, olemmeko me valinneet tätä elämää, vai onko se vain mennyt näin”, Johanna sanoo.

Molempia kiehtoi ajatus yksinkertaisemmasta ja omavaraisemmasta elämästä, jossa arkeen voisi vaikuttaa mahdollisimman paljon. He alkoivat etsiä taloa, mutta kyseenalaistivat lähes automaattiset ratkaisut, joilla kodit on varusteltu.

”Kaikilla on sähköhella, vesivessa ja hana, josta tulee vettä. Tulimme siihen lopputulokseen, että ne eivät ole välttämättömiä meille. Oleellista olivat vain sähköt ja katto pään päällä”, Johanna sanoo.

SE TOTEUTUU!

Raja menee huussissa

HYLÄTYN, VANHAN talon ulkoseinät olivat vuosikymmenten saatossa harmaantuneet. Puutarha oli kasvanut umpeen risukkoa. Ikkunankarmien raoista pääsivät sisälle niin pikkueläimet kuin pakkanenkin. Seinien tilkkeenä oli vanhoja kalsareita.

Tässä se oli! Johannan ja Veikon tuleva koti.

Parin vuoden ajan he olivat kierrelleet katsomassa vanhoja taloja, mutta mikään ei ollut kolahtanut. Tästä talosta Johanna ja Veikko tekivät ostopäätöksen vartissa asunonäytön jälkeen, vaikka talo sijaitisi 200 kilometrin päässä heidän silloisesta kodistaan, pienessä kylässä, jossa he eivät olleet koskaan ennen käyneet. Oli tammikuu vuonna 2013.

”Tietysti hinnallakin oli vaikutusta. Meitä viehätti ajatus, että saamme ostettua kodin säästöillämme, eikä pankki tule ja vie sitä, jos jotain ikävää tapahtuu”, Johanna toteaa.

TALON REMONTOINTI asuinkuntoon vei vuoden. Joka viikonloppu Johanna ja Veikko ajoivat kotoaan talolle. Huonot hirret vaihdettiin, ikkunan raot tilkittiin. Kun lämpö alkoi pysyä talossa, seiiniin laitettiin pinkopahvit ja tapetit. Sähköt edellinen asukas oli asennuttanut 2000-luvulla.

Vesijohtoja ja viemäriä Johanna ja Veikko eivät taloon halunneet. Putket olisi pitänyt kaivaa talolle sadan metrin päästä. Se olisi ollut kallista eikä tuntunut tarpeelliselta. Hei kaivauttivat pihaan porakaivon.

Yksi raja Johannalla kuitenkin oli: huussia hän ei kotiinsa halunnut.

”Se oli itselleni iso kysymys. En halua istua tarpeilani itikoiden syötävänä tai talvella kankku huurussa.”

Niinpä kotiin tehtiin erotteleva sisäkäymälä. Se on kuin tavallinen wc-istuin, mutta materiaali on muovia. Virtsa menee putkea pitkin ulos säiliöön ja kiinteät jätökset ekopussiin, joka tyhjenetään pari kertaa kuukaudessa.

Talo sijaitsee pienessä kylässä Varsinais-Suomessa. ”Jos olisimme ostaneet talon isosta kaupungista, meidän olisi pitänyt ottaa iso laina. Tämän talon saimme ostettua säästöillä. Vain remonttiin otimme pienen lainan”, Johanna kertoo.

Vanhojen aikojen perinteet ovat aina viehättäneet Johannaa. Mehiläisvahakynttilöiden rullailu on hänen mielestään oikeaa hyvän mielen puuhaa.

”TÄNÄ KESÄNÄ LÖYSIN
PIHALTA LUUMUPUUN,
JOTA EMME OLLEET
AIEMMIN HUOMANNEET.”

Oman ruuan kasvataminen oli yksi Johannan unelmista, kun hän muutti maalle. Tulevaisuudessa hän haaveilee hankkivansa pihalle vielä kanoja tai ankoja, ehkä pari vuotakin.

Puutarhassa kasvavasta rohtosuoparyrtistä Johanna keittää suopaa, joka sopii erityisesti villavaatteiden pesuun.

MUUTON JÄLKEEN Johanna oli niin innoissaan kaikesta uudesta, että malttoi häidin tuskin nukkua.

”Oli kuin olisin herännyt syvästä unesta keväseen. Koko ajan tapahtui niin paljon. Pengoimme talolla ja puutarhassa paikkoja ja löysimme uusia juttuja. Vielä tänä kesänäkin löysin puutarhastamme luumupuun, jota emme olleet aiemmin huomanneet”, Johanna muistelee.

Johanna ja Veikko raivasivat puutarhaan hyötytarhan, jossa kasvaa kesäisin noin sataa eri lajiketta hyötykasveja: hedelmiä, vihanneksia, marjoja, yrttejä. Täydelliseen omavaraisuuteen pariskunta ei pyri.

”En halua, että puutarhasta tulee toinen työ. Sen hoitamisen pitää olla hauskaa.”

Ympäröivä luonto tarjoaa jatkuvasti uusia elämyksiä. Kurjet huutavat kutsuhuutoja aidan takana, ketunpoikanen leikkii näkösellä ja peurat käyskentelevät lähistöllä.

”Saamme elää osana luontoa, ei vain lähellä sitä. Meillä oli pitkään kiikarit keittiön pöydällä, kun koko ajan piti tiiraila, mitä luonnossa näkyy. Eikä se innostus ole laimentunut vieläkään.”

Tapahtuma-alan yrittäjänä työskentelevän Johannan työ muutti ongelmitta hänen mukanaan maalle. Talonrakennusallalla työskennellyt Veikko sen sijaan joutui jättämään työnsä liian pitkän työmatkan vuoksi. Nykyään hän käy kodin ulkopuolella töissä, mutta ensimmäiset vuodet hän käytti taloa korjaten ja kouluttautui sitten metalliartesaaniksi.

”Laskimme, että tulee edullisemmaksi, että Veikko on kotona ja tekee remontit kuin että hän menisi töihin ja palkkaisimme tänne jonkun muun”, Johanna toteaa.

UUDEN ALKU

Viihdettä ei tarvitse ostaa

MITEN TÄTÄ käytettiin? Johanna seiso pari vuotta sitten hölmistyneenä koulun opetuskeittiössä

Maaperä on viljavaa ja antaa hyvän kasvualustan viljelyksille. Täysin punamaltainen omena 'Baya Marisa' on Johannan mielestä "maailman paras omena".

Johannan ja Veikon koti on perinteinen maalaistalon päärakennus. Toisessa päässä taloa on sali ja toisessa tupa, keskellä makuuhuone.

ja tuijotti induktioliettä. Hän oli tullut ystävänsä kansakansalaisopiston perinneleipä- ja juustokurssille.

"En ollut niin moneen vuoteen käyttänyt sähköliettä, että sen käyttö oli unohtunut", Johanna kertoo.

Lähes yhdeksän vuoden kokemuksella Johanna tietää, ettei arki vähän erilaisessa kodissa ole yhtään sen vaikeampaa kuin ennenkään.

Kun vettä haetaan kaivosta, sitä tuodaan aina kerralla 25 litran kattilallinen keittiöön, ettei vedenhakureissulle tarvitse lähteä joka päivä. Veikko tuo aina puuliiterin ohi kulkiessaan sisään vähän puita.

Oikeastaan elämä on Johannan mielestä helpompaa kuin ennen.

"Esimerkiksi tiskien pesu vie kaikkienensa vartin. Jos minulla olisi tiskikone, täyttäisin sen, odottaisin pari tuntia koneen pyörimistä ja purkaisin vielä astiat takaisin kaappiin. Se veisi paljon kauemmin."

Kun ei ole modernia tekniikkaa, ei ole sen tuomia pulmiakaan.

"Putket voisivat jäätyä talvella tai sähkökatko aiheuttaa talotekniikan pettämisen. Me olemme vapaita tällaisista ongelmista."

Elämä on myös huomattavasti halvempaa. Vesilaskua ei tule, ja talo lämpiää pääosin puilla.

"Nykyisessä maailmantilanteessa tuntuu helpottavaa tietää, että emme ole niin paljon yhteiskunnan varassa kuin ennen. Voimme esimerkiksi vaihtaa sähkökulutukseemme lämmittämällä enemmän puilla."

Johanna arvostaa myös sitä, että hänen ei tarvitse enää ostaa elämäänsä viihdettä tai sisältöä. Arki tarjoilee sopivassa suhteessa mielihyvää, elämyksiä ja rentoutta.

RAJA ARJEN JA VIIKONLOPUN tai loman välillä on hälventynyt. Keskellä päivää voi lähteä vaikka luontoon rentoutumaan.

"Kaikkia haaveita ja toiveita ei tarvitse enää ympätä viikonloppuun ja lomaan. Olen hirvittävän onnellinen, että saan elää näin. Olen löytänyt paikan, jossa minun kuuluukin olla", Johanna sanoo.

Eniten elämänmuutoksessa pelotti aikanaan sen aloittaminen: mitä jos emme tykkääkään asua maalla, miten pärjäämme, näemmekö enää läheisiä. Kun päätös muutosta yksinkertaisempiin oloihin oli tehty, ovat asiat aina järjestyneet

"Kunpa olisimme uskaltaneet aiemmin", Johanna sanoo. ✨

ELÄMÄ ON HALVEMPAA KUIN ENNEN. VESILASKUA
EI TULE, JA TALO LÄMPENEE PÄÄOSIN PUULLA.

Omasta sadosta kerätyt siemenet on lajitteltu tarkasti lokerikkoon odottamaan seuraavaa kevättä. "On upea tunne, kun lautasella on jotakin, jonka on tuottanut itse siemenestä alkaen", Johanna sanoo.